RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 70.610 van 12 januari 1998
in de zaak A. 72.926/IX-721.

In zake : Gaston VERCNOCKE,
wonende te OOSTENDE,
Voorhavenlaan 155

tegen :

de Regie voor Maritiem Transport,
gevestigd te BRUSSEL,
Madouplein 1.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gaston VERCNOCKE, kwartiermeester bij de Regie voor Maritiem Transport, op 21 januari 1997 ingediend heeft om de vernietiging te vorderen van de hem met een brief van 29 november 1996 medegedeelde beslissing van de Minister van Vervoer waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk en waarbij de minister zijn akkoord betuigt om verzoeker een ongunstige vermelding toe te kennen gelijk met de beoordeling "slecht";

Gelet op het arrest nr. 66.293 van 16 mei 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DE BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur L. CLOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is sinds 1961 als werkman in dienst bij de Regie voor Maritiem Transport. Hij had een onberispelijke dienststaat en kreeg steeds de beoordeling "zeer goed".

1.2. Op 12 maart 1996 wordt door commandant VERBEECK een proces-verbaal opgesteld, gericht aan commandant CARLIER, nopens ernstige feiten die zich in de nacht van 10 op 11 maart 1996 in volle zee hadden voorgedaan aan boord van de M/S "Prins Albert" en waarbij zowel verzoeker, als een matroos-timmerman betrokken waren.

De matroos-timmerman in kwestie werd erop betrapt om, tijdens de reis tussen Ramsgate en Oostende, in volle zee de boegdeur volledig en de boegklep gedeel-

telijk te hebben geopend, zodat het water in de garage begon in te sijpelen. Drankmisbruik en het simultaan gebruik van medicatie zouden er de oorzaak van geweest zijn dat verzoeker in gebreke is gebleven het nodige te doen om, als bootsman, aanstonds zelf in te grijpen en erger te voorkomen.

Bij het aanlopen van de haven van Oostende werd bovendien door de hiërarchische meerdere, commandant VERBEECK, vastgesteld dat de besturing te wensen overliet.

1.3. Op 14 maart 1996 verhoort commandant CARLIER verzoeker nopens de deze ten laste gelegde feiten. Verzoeker ontkent niet onder de invloed van de drank te zijn geweest, maar herinnert zich zeer weinig over zijn eigen gedragingen of passiviteit.

Op 27 maart 1996 formuleert commandant CARLIER zijn voorlopig voorstel tot verplaatsing van verzoeker bij tuchtmaatregel op grond van volgende redenen :

> "om aan boord van de 'Prins Albert' op 10 maart 1996, tijdens het uitoefenen van uw functie als dd. bootsman, uw taak in niet nuchtere toestand te hebben uitgeoefend. Alle uiterlijke tekenen alsmede de blaasproef wezen op drankmisbruik. U bekende meer te hebben gedronken dan reglementair toegelaten.
> In het belang van de veiligheid enerzijds, en wegens het overtreden van de reglementering m.b.t. drankmisbruik anderzijds, wordt de 'verplaatsing bij tuchtmaatregel' voorgesteld".

Op dezelfde datum wordt dit voorstel medegedeeld.

1.4. Bij aangetekende brief van 12 april 1996 wordt verzoeker opgeroepen om op 17 april 1996 te verschijnen voor de directieraad om te worden gehoord met betrekking tot het voorlopige tuchtvoorstel.

1.5. Tijdens zijn vergadering van 17 april 1996 hoort de directieraad verzoeker en diens verdediger, F. DE BLOCK, secretaris van de A.C.O.D., en beraadslaagt hij over de strafmaat. De directieraad beslist, in aanmerking nemend de verzwarende omstandigheid dat betrokkene als bootsman een verantwoordelijke functie uitoefende en gelet op de ernst van de feiten vermeld in het strafdossier, definitief de "terugzetting in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk" voor te stellen als tuchtstraf.

Ten einde herhaling te voorkomen, verzoekt de directieraad aan de hiërarchische meerdere van verzoeker de ongunstige vermelding "slecht" toe te kennen.

1.6. Op 26 april 1996 kent commandant CARLIER aan verzoeker de vermelding "slecht" toe. Verzoeker tekent op 8 mei 1996 beroep aan tegen deze beslissing en verzoekt te worden gehoord door de Raad van Beroep.

1.7. Op 2 mei 1996 wordt het gemotiveerd definitief tuchtvoorstel van de directieraad aan verzoeker medegedeeld en op 8 mei 1996 vraagt verzoeker om te worden gehoord door de Raad van Beroep.

1.8. Tijdens zijn vergadering van 23 juli 1996 hoort de Raad van Beroep verzoeker en zijn verdedigers en adviseert, na beraadslaging, als volgt :

"Tuchtstraf :
- 6 leden zijn akkoord met het definitief strafvoorstel;
- 7 leden stellen de 'verplaatsing bij tuchtmaatregel' voor.

Beoordeling :
- 5 leden zijn akkoord met de toegekende beoordeling 'slecht';
- 8 leden stellen de beoordeling 'onvoldoende' voor".

1.9. Op onbekende datum, maar alleszins vóór 29 november 1996, beslist de Minister van Vervoer het volgende :

> "Gelet op de ernst van de feiten wordt dhr. G. VERCNOCKE teruggezet in de graad van hulp-werkman voor scheepswerk en krijgt een ongunstige vermelding gelijk aan de beoordeling 'slecht'".

1.10. Deze beslissing wordt door de griffier-rapporteur van de Raad van Beroep bij brief van 29 november 1996 aan verzoeker medegedeeld en op 14 januari 1997 ondertekent de Minister van Vervoer het formeel ministerieel besluit waarbij verzoeker wordt gestraft met de terugzetting in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk en dit met uitwerking van 1 februari 1997;

2. <u>Over de gegrondheid van het beroep</u>.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de loutere vermelding "gelet op de ernst van de feiten" niet als een afdoende motivering in de zin van die wet kan worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop vooreerst antwoordt dat alle toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, de voorafgaande procedurele stappen en de tuchtfeiten zelf in de bestreden beslissing van 14 januari 1987 en in de daarmee één geheel vormende brief van 29 november 1996 zijn uiteengezet; dat zij vervolgens aanvoert dat de motivering afdoende is daar ze begrijpelijk is opgesteld en feitelijk, rechtens en beleidsmatig aanvaardbaar is; dat zij tenslotte aanvoert dat verzoeker in ieder geval reeds voordat de bestreden beslissing was genomen, kennis had van de motieven die aan de basis lagen van de bestreden

tuchtbeslissing daar hij op de hoogte was van de hem ten laste gelegde feiten en de kennisgeving van het definitieve strafvoorstel reeds dezelfde elementen en argumenten bevatte als de eindbeslissing, zodat hij reeds toen kon oordelen of het zin had zich tegen de tuchtsanctie te verweren en hij thans geen belang heeft bij het opwerpen van het middel;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat zijn verdediging in de administratieve procedure hem niet kan worden tegengeworpen, dat de opmerking dat hij reeds de motieven van de bestreden beslissing kende niet kan worden aanvaard en dat het recht op verdediging volledig zinledig wordt gemaakt wanneer met de door verzoeker aangebrachte overwegingen geen rekening wordt gehouden;

2.4.1. Overwegende dat krachtens artikel 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht inhoudt dat in de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn; dat die formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben geleid; dat zulks in tuchtzaken betekent dat het de bestuurde mogelijk moet worden gemaakt te achterhalen welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde straf rechtvaardigen; dat bovendien krachtens artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, de minister elke niet met het advies van de raad van beroep overeenstemmende beslissing motiveert; dat derhalve de minister dient aan te geven om welke redenen hij afwijkt van dat advies;

2.4.2. Overwegende dat het ministerieel besluit van 14 januari 1997 dat de bestreden tuchtstraf oplegt de toepasselijke wets- of reglementsbepalingen vermeldt, aangeeft voor welke feiten verzoeker tuchtrechtelijk wordt vervolgd en verwijst naar het definitief voorstel van tuchtsanctie uitgaande van de directieraad en naar het advies van de raad van beroep; dat in een aan verzoeker gerichte brief van 29 november 1996 bovendien wordt gesteld dat de beslissing is ingegeven door de "ernst van de feiten";

2.4.3. Overwegende dat verzoeker uit de bestreden beslissing kon opmaken voor welke feiten hij tuchtrechtelijk werd vervolgd, terwijl hij er ook niet kon aan twijfelen dat die feiten wel degelijk een inbreuk op de tucht uitmaken; dat evenwel uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom de tuchtoverheid de tuchtstraf van terugzetting in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk heeft opgelegd; dat de redengeving dat de straf wordt opgelegd "gelet op de ernst van de feiten" een stijlformule is die niet voldoende verklaart waarom de minister geen rekening meende te moeten houden met het advies van de raad van beroep waarin de meerderheid van de leden de tuchtstraf van verplaatsing bij tuchtmaatregel hadden voorgesteld; dat het middel, in zoverre het is gericht tegen de beslissing waarbij verzoeker de tuchtsanctie van terugzetting in de graad van hulpwerkman wordt opgelegd, gegrond is;

2.4.4. Overwegende dat de beslissing waarbij de minister zijn akkoord verleent om aan verzoeker de ongunstige vermelding gelijk aan de beoordeling "slecht" toe te kennen, onlosmakelijk is verbonden met de opgelegde tuchtstraf en bijgevolg bij wijze van gevolgtrekking moet worden vernietigd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissing van de Minister van Vervoer, geformaliseerd in het ministerieel besluit van 14 januari 1997 waarbij aan verzoeker de tuchtsanctie "terugzetting in graad van hulpwerkman wordt opgelegd, en de beslissing waarbij hij zijn akkoord betuigt om verzoeker een ongunstige vermelding gelijk aan de beoordeling "slecht" toe te kennen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf januari 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	J. BAERT,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **G. BAETEMAN.**